

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 9369/2025
28.08.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Добриле Страјина, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милош Манџукић, адвокат из ..., против тужене Општине Алексинац, коју заступа Правобранилаштво Општине Алексинац, ради накнаде за фактичку експропријацију, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 4793/24 од 20.11.2024. године, у седници одржаној 28.08.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 4793/24 од 20.11.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 4793/24 од 20.11.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Алексинцу П 1102/23 од 05.09.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да му на име накнаде за фактички заузети део пољопривредног земљишта и то за кат. парц. ... КО ... у површини 555м² и кат. парц. .../... КО ... у површини од 374м² што укупно износи 929м² и то ради изградње пута исплати 232.250,00 динара са законском затезном каматом од 05.09.2024. године до исплате. Ставом другим изреке, утврђено је да је тужена по основу фактичке експропријације ималац права и јавне својине на делу кат. парце .../... КО ... у површини од 555м², у мерама и границама наведеним у овом ставу изреке па је овлашћена тужена да у поступку код СКН Алексинац изврши упис наведеног права у утврђеним мерама и границама наведене непокретности, по основу ове пресуде, што је тужилац дужан да призна и трпи. Ставом трећим изреке, утврђено је да је тужена по основу фактичке експропријације имала права јавне својине на делу кп. бр. .../... КО ... у површини од 374м² у мерама и границама наведеним у овом ставу изреке па је овлашћена тужена да у поступку код СКН Алексинац изврши упис наведеног права у утврђеним мерама и границама наведене непокретности, по основу ове пресуде, што је тужилац дужан да призна и трпи. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 116.195,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 4793/24 од 20.11.2024. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Алексинцу П 1102/23 од 05.09.2024. године.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачења права (посебна ревизија). На основу одредбе члана 420. став 6. истог Закона, у поступку поводом ревизије против решења сходно се примењују одредбе овог Закона о ревизији против пресуде.

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебним ревизијама предлагача и противника предлагача прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Предмет тражене правне заштите је накнада тужиоцу за фактички одузету непокретност, а која је претворена у путно земљиште фактичка експропријација. Побијана одлука нижестепених судова заснована је на примени одредбе члана 58. Устава РС и члана 1. протокола 1 уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода, тако што је накнада тужиоцу одређена на основу тржишне вредности предметне непокретности и не одступа од правног схватања о праву на накнаду због депоседирања а што је изражено у бројним одлукама Врховног суда и Уставног суда, у сличним случајевима. Погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, у смислу навода из ревизије предлагача, није разлог за изјављивање посебне ревизије у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5., и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 12.10.2023. године, а вредност предмета спора је 232.250,00 динара.

Имајући у виду да је ово поступак у коме се одлучује о имовинско-правним споровима у ком вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења предлога, следи да ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**